

[Boligministeren.]

private forretningsmæssige byggeri ikke kunnet løse, og det ærede medlem hr. Thestrup vil jo ikke være med til at overlade dette byggeri til boligselskaber.

Betragter vi annoncerne med tilbud om 1 og 2 værelser lejligheder, ser vi, at der her er tale om betydelige indskud på omkring en halv snes tusind kroner og med lejer på 4 000-5 000 kr. om året for disse små lejligheder. Det er ikke lejligheder, der er efterspørgsel efter, men de kan lejes ud, fordi der er boligmangel, selv om lejen ligger væsentligt over den omkostningsbestemte leje, og derfor har jeg den opfattelse, at der her er en opgave, der må løses af det støttede byggeri.

Når jeg i denne forbindelse nævnte folkepensionistlejligheder, er det, fordi der her kan være tale om den samme boligtype, d. v. s. på indtil 50 m², en boligtype, der ikke er og ikke skal være en familieejendom. Her kan den lidt ældre familie, ægteparret, der har fået børnene fra hånden, flytte ind og frigøre — som jeg sagde før — den større, men billige lejlighed. Når det ikke sker, er det, fordi selv den mindre, moderne lejlighed i reglen er dyrere end den ældre, større lejlighed, men ikke dyrere, end at den kan betales, så længe der er tale om en normal indtægt. Men de ældre ser på, hvad de kan betale den dag, de går over på folkepension, og dette problem kan løses efter den lov, vi har i dag, når blot den bliver udnyttet, d. v. s. når bare der bygges boliger af denne art.

Man kan nemlig stille denne familie i udsigt, at den dyre, moderne lejlighed, de vel kan klare, så længe de kan regne med normal lønindtægt, til sin tid automatisk kan blive folkepensionistbolig. Det vil sige, at de pågældende kan blive boende dér, hvor de, om jeg så må sige, er faldet til, uden omstilling fra den ene dag til den anden, hvad der ofte kan være vanskeligt i den høje alder, og lejen vil så blive den, der gælder i kommunale folkepensionistboliger. Her har vi så igen den anonyme lejlighed i normal bebyggelse, hvor de ældre bor dør om dør med yngre, med unge ægtepar, med lidt ældre enlige, altså med den del af befolkningen, der i dag er forsømt i boligmæssig henseende. Derfor opfordrer jeg boligselskaberne og kommunerne til at

lade sådanne boliger indgå i de lokale byggeprogrammer. Det er en opgave, som de sociale boligselskaber bør være opmærksom på, ikke mindst fordi man derved hjælper til med at frigøre ældre og billige familieboliger til en rimelig leje. Jeg vil gerne understrege, at det lovgrundlag, vi har, er i orden. Vi kalder blot på initiativet rundt om i landet.

Det ærede medlem hr. Paabøl hævdede, at restriktionerne havde medført, at arbejdskraften blev ført fra de regulerede områder til de frie områder, eller, som han sagde, at man fastholdt arbejdskraften til mindre vigtige opgaver. Men hvis vi ser på den samlede byggeaktivitet i hovedstadsområdet, var der den 1. september 2,1 mill. etagemeter under opførelse eller nøjagtig det samme som i fjor på samme tid, hvor der ikke var igang sættelsesstop. Det vil sige, at arbejdskraften må være, hvor den også var i fjor. Der var den 1. september 1960 i hovedstadsområdet 15 325 lejligheder under opførelse eller 1 125 flere end på samme tid i fjor. Hele arbejdskraften kan altså ikke være rykket ud i de frie områder.

Hvis man ophævede igang sættelsesstoppet, ophævede reguleringen i det hele taget i hovedstadsområdet, ville der blive givet grønt lys for ikke mindre end 10 700 lejligheder — det er det antal, der er stoppet i øjeblikket i hovedstadsområdet — og der ville kunne sættes erhvervsbyggeri i gang for godt og vel 50 mill. kr., som også er stoppet. Tilsvarende forhold gælder i de øvrige regulerede områder. Men for hele det regulerede område gælder det, at man nu nærmer sig færdiggørelsesstadiet, og derfor vil der nu blive lempet gennem betydelige igang sættelsesarbejder i Århus og Ålborg, medens der for hovedstadsområdet netop nu den 15. oktober er udstedt en bekendtgørelse, hvorefter boligbyggeri, der har indsendt kommunal byggetilladelse inden 1. marts 1960, vil blive frigivet. Heri ligger også besvarelsen på det ærede medlems spørgsmål om, hvorvidt frigivelsen sker efter køprincippet, og om det i givet fald er den kø, der ligger i boligministeriet, eller den, der ligger hos kommunerne.

Hvis jeg forstod det ærede medlem rigtigt, udtalte han, at han i øvrigt ikke turde sige noget om, hvorvidt det ville være forsvarligt at ophæve stoppet med det